

«Ὅτι ζητοῦμεν—διὰ νὰ τελειώσωμεν—εἶνε ἐν ὥρᾳ μὲν εἰρήνης νὰ φυλάττωμεν τὴν ἐθνολογικὴν μας ὑπόστασιν ἐν ταῖς χώραις, δι' ἃς τοσοῦτοι μνηστῆρες ἐρωτολογοῦσιν· ἐν ὥρᾳ δὲ πολέμου νὰ καταλάβωμεν αὐτάς. Εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν θὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ ἡ ἀνευ συμμάχων· ἂν ἐνεργήσωμεν μόνοι, βεβαίως δὲν θὰ ἔχωμεν μαζὺ μας καὶ τὸν κ. Βυζάντιον τῆς «Νέας Ἡμέρας», ὅστις θὰ μᾶς ὑπολάβῃ ὡς στίφη παραφρόνων· ἂν ἐνεργήσωμεν μετὰ συμμάχων, βεβαίως σύμμαχοι δὲν θὰ ᾔνε ἐκεῖνοι, οὐς μᾶς προτείνει μεσιτικῶ τῷ τρόπῳ ἡ «Νέα Ἡμέρα». Εἰς πᾶσαν συμμάχον θὰ καταθέσωμεν τὴν συμβολὴν μας, ἀλλ' ἡ συμβολὴ αὕτη δὲν θὰ ᾔνε οὔτε ἡ ἐθνικὴ τιμὴ, οὔτε ἡ ἐθνικὴ σημαία, ὅπως φρίνεται ποθοῦσα ἡ Τεργεσταία συνάδελφος.

Καλιθέα

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» καταγγέλλει τὸν ἐκ Καλαμῶν ἀνταποκριτὴν μας ὡς ἐξυβρίσαντα σκαιῶς τοὺς Λάκωνας ἐν γένει. «Ὡς μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ συνάδελφον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς μας ἐξαπατήρησεν ἁπλῶς κακίας τινος τῶν Μανιατῶν, ἐμολογουμένης καὶ ὑπο πολλῶν, ἀλλὰ δικαιολογουμένης ἐκ τῆς μακραιωνος βαρβαρότητος καὶ ἀγριότητος, ἥτις ἐπεκάθησε τὸν ἀπρόσιτον ἐκεῖνον τόπον τόσους αἰῶνας χαλεπούς καὶ δεινούς, καθ' οὓς κατὰ τὸ πλεῖστον ἔσωσαν μὲν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, προσεκλήσαντο ὅμως κοινὰς ιδιότητας ὅχι ἀγαθὰς. Ὁ ἀνταποκριτὴς μας ὡμολόγησεν ὅτι οἱ Μανιαταὶ ἔχουν καὶ τὰς ἀρετὰς των, τοῦτο δὲ περιέκοψε τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», πλαστογραφήσαν ἀρνητικῶς τὸν ἀντα-

ποκριτὴν μας. Περιέκοψε δὲ καὶ τὴν ἀλγεινὴν σκέψιν του : «τίς ἐφρόντισε νὰ ἐκκολάψῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ νεωτέρου Λάκωνος ; Τὰ ὄρη του ἢ οἱ βράχοι του ἢ ἡ φτώχεια του ἢ οἱ ἀρχηγοὶ του ; » Ὁλόκληρος φιλοσοφία καὶ φιλολακωνισμὸς κρύπτεται ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὴν ὁποίαν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» εἰς τὰ εὐκόλα καὶ τὰ ταπεινὰ κυλιόμενον δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Ἰθρύζουσιν τοὺς Λάκωνας ὅχι οἱ ὁμιλοῦντες πρὸς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀδελφικῆς εἰλικρινείας, ἀλλ' οἱ κολακεύοντες τὰς ἀδυναμίας των καὶ οἱ τρέμοντες μήπως τὸ ἠθικὸν τοῦ λαοῦ βελτιωθῇ καὶ τότε οἱ κατεργαρεοὶ δὲν ἔχουν πέρασιν. Ὁ δὲ ἀνταποκριτὴς μας ἐκ Καλαμῶν δὲν ξεύρομεν ἂν ᾔνε Καλάμιος ἢ Μεσσήνιος, εἶνε ὅμως Ἕλληνας, καὶ τὸ ἀπέδειξαν μέχρι τοῦδε αἱ ἐπιστολαὶ του, μετὰ πόνου περὶ τῶν ἐκεῖ πραγμάτων γράφοντος, τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας ἐνθαρρύνοντος, τοὺς μὴ ἀγαθοὺς πολεμοῦντας, καὶ ἐν γένει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν μεταρρυθμίσιν καὶ τὴν πρόοδον ἐπιδιώκοντος.

Μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας συναπλήθον εἰς Θεσσαλίαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πέριξ τῆς Τραπεζοῦντος χωρίων, μαστιζομένων καὶ αὐτῶν ὑπὸ πολλῶν κακῶν καὶ δὴ καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐκρωτισμοῦ καὶ ἐπιθυμούντων νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὰς πιεῖρας θεσσαλικῆς γαίας.

Ὁ νέος Δημήτριος Μιχαλόπουλος διακρινόμενος μεταξὺ τῆς Αἰγιαλώτειδος νεολαίας δοὺς τὰς θεωρητικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητηρίων τῶν πολλῶν του φίλων.

64

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

64

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 486)

Ἐν τούτοις ἡ νίκη τοῦ κυρίου Δεσιμαίζ δὲν ἦτο πλήρης. Τί ἤθελε ; Νὰ ἔχῃ τὴν ὥραιαν μαρκησίαν. Ἀλλ' ἡ Κεκιλία ἦτο πρὸ πάντων τιμὴ γυνή· δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ προφυλάξῃ τὴν κηρδίαν της, ἀλλ' ἠγνόει νὰ ᾔνε σεβαστὸν καὶ νὰ σέβηται αὕτη τὸ ὄνομα ὃ ἔφερεν. Ἐγνώριζε τὰ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον της καθήκοντα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρξῃ κηλὶς εἰς τὴν ἀνέπαφον διαμείνας ἀπὸ αἰώνων οἰκογενειακὴν τιμὴν. Ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς παρακλίσεις καὶ ἱεσσίας, εἰς τὰ δάκρυα καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἀπατεῶνος, ὅστις ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους του ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἔρριπτεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μυελὸν τοῦ ἡ θὰ ἐφόνευεν ἑαυτὸν δι' ἐγχειριδίου ἐνώπιόν της.

Ἀντέστη ἄλλ' ὅτι ὑπέφερε μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει. Ἡ Κεκιλία ἦτο δυστυχὴς, ἐκλαίεν, ἰδίως τὴν νύκτα κατὰ τὰς

μακρὰς τῆς ἀϋπνίας τῆς ὥρας, μόνον δὲ ὅτε ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν μικρὸν τῆς Παῦλον ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὀλίγῳ ἡσυχον.

Πολλὰ γυναικες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην—ὑπάρχουσι δὲ τοιαῦται καὶ σήμερον—συνείθιζον νὰ μεταχειρίζωνται τὸν χάρτην ὡς τὸν ἐμπιστευτικὸν τῶν μυχαιοτέρων τῆς καρδίας των.

Καὶ ἡ Κεκιλία εἶχε τὸ ἡμερολόγιόν της, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ποῖν κατακλιθῇ ἔγραφε τὰς μυχίους σκέψεις της καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ὁ μόνος πνευματικὸς, ὁ μόνος ἐμπιστευτὴς τοῦ μυστικοῦ της, διότι τὰ πάντα κατεχώριζε, τὸν ἔρωτά της, τὰς ἀγωνίας, τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ψυχῆς της, τὰς ὁδύνας αὐτῆς.

Ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν, ὁ στρατηγὸς λαβὼν ἀνάγκην ἐγγράφου τινος, ὅπερ ἐγίνωσκεν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μαρκησίας, μετέβη χωλαίνων ἐκεῖ καὶ μάτην ἀνεζήτησεν αὐτὸ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνόμισεν ὅτι εὕρισκετο.

Ἐμελλε νὰ ἀποσυρθῇ, ὅτε ἡ χεὶρ αὐτοῦ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐστίας ἔψαυσε μικρὰν κλεῖδα, δι' ἧς ἠγνοίγοντο οἱ σύρται ἐπίπλου ἐν ᾧ ὑπῆρχον τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς Κεκιλίας ἀντικείμενα.

— Τὸ ἐγγράφον ἴσως εἶνε ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκήσιος.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 21)2 'Ιουνίου 1883

Ἡμέρα πένθους διὰ τοὺς Ἰταλοὺς εἶναι ἡ σήμερον· συμπληροῦται ἐν ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβάλδη. Ἀπανταχοῦ τῆς Ἰταλίας σήμερον τελοῦνται τὰ μνημόσυνα καὶ λόγοι καὶ δάκρυα καὶ στέφανοι πανταχόθεν καταρρέουσιν ἐπὶ τὴν μνήμην τοῦ ἐλευθερωτοῦ. Πόσα καὶ πόσα θὰ εἶχε πᾶς τις νὰ γράψῃ καὶ νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ Γαριβάλδη, τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ποιητικοῦ, ἐπικοῦ τύπου ἐν τοῖς νέοις τούτοις καιροῖς τῆς θετικῆς φιλοσοφίας, τῆς στατιστικῆς καὶ τῆς ποιήσεως κατὰ Ζολᾶ.

Ἡ μνημόσυνος τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι ταύτῃ ἐτελέσθη ἐνταῦθα χθές, μίαν ἡμέραν πρότερον· μετὰ τὴν λαβόντων τὸν λόγον ἐνώπιον τῆς ἐκλεκτοτέρας τάξεως τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὑπῆρξε καὶ ὁ ὑμέτερος ἀνταποκριτὴς, ὁμιλήσας ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ καινοδουλετικὴ πολιτικὴ τῆς Ἰταλίας μετὰ τὴν τελευταίαν ὑπουργικὴν τροποποίησιν, καθ' ἣν οἱ φιλελεύθεροι Ζαναρόδελλιν καὶ Βακκαρίνης ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων Γιαννούτση γερουσιαστοῦ, καὶ Γενάλα βουλευτοῦ, εἰσῆλθεν ἐν νέᾳ φάσει· ὁ μετασχηματισμὸς εἶναι γεγονός· τετελεσμένον· τὸ κυβερνῶν κόμμα δὲν καλεῖται πλέον φιλελεύθερον ἢ ἀριστερά.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Δομίνικος Φαρίνης ἀνέλαβε τὴν ἑδρὰν του· περὶ αὐτοῦ εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ γράψω, ἐν τῇ προηγουμένῃ μου· ὀλίγα μόνον τινά, οἷονεὶ τὴν σκιαγραφίαν τοῦ ἀνδρός.

Πέρυσιν ἀνεγίνωσκον ἐν τινὶ ἡμερηίῳ ὅτι ἐν χωρίῳ τινὶ παρὰ τὴν Ραβένναν, εἶχεν ἐνσκήψῃ πυρκαϊὰ καθ' ἣν ὥφθη

ἀνὴρ νέος ἀποβάλλων τὸν ἐπενδύτην του καὶ ριπτόμενος αὐτὸς πρῶτος ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ σώζων τὴν κατοικίαν πτωχοῦ χωρικοῦ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς· ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, νέος ἔτι τὴν ὄψιν, ἦτο ὁ Δομίνικος Φαρίνης. Ἐκτοτε, ὅταν τὸν ἀναπολῶ, τὸν βλέπω κατὰ προτίμησιν ἐν μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς ἀνδραγαθοῦντα, παρὰ ἐπὶ τοῦ προεδρικοῦ ἐδωλίου τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς διευθύνοντε τὰς συνεδριάσεις ὅσων οὐδεὶς ἄλλος ἠδυνήθη νὰ πράξῃ μέχρι τοῦ νῦν.

Ἐχει φρονήματα φιλελεύθερα· εἶναι ἀκατάβλητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ· ἔχει τὸν λόγον ἑτοιμον, ζωηρόν· τὸ πνεῦμα σπινθηροβολοῦν, τὸν χαρακτῆρα χαλύβδινον· τεσσαρακονταετῆς καὶ κατὰ πλεον ἐπιδείκνυσι φυσιογναμίαν νεαρὰν ἀκόμη. Εἶναι τύπος ἀνδρικῆς καλλονῆς καὶ κομψότητος· εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς ἐξελέχθη πάντοτε παμψηφεί· ἀνευ διακρίσεως κομμάτων· διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογή τοῦ προέδρου ἂν οὐ ὁ Φαρίνης κατέλαβε τὴν προεδρείαν οὐδέποτε ὑπῆρξε ζήτημα πολιτικὸν διὰ τὴν Κυβέρνησιν· εἶναι αὐτὸς ὁ φυσικὸς, ὁ ἀναμφίρηστος πρόεδρος.

Κατὰ τὰς παρελθούσας ὑπουργικὰς κρίσεις, αἵτινες περιέσπασαν τὴν κυβέρνησιν τῶν φιλελευθέρων, πολλάκις προσεκλήθη καὶ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, καὶ ἀπεποιήθη πάντοτε. Ὑπῆρξε στρατιώτης. Τὸν φαντάζεσθε τώρα τὸν πρόεδρον τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς; Νὰ τὸν παραβάλετε μὲ τὸν Βαλαωρίτην.

Αὔριον ἐορτάζεται ἡ ἐπετηρὶς τοῦ Συντάγματος μία τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἐορτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ πατὴρ τοῦ Βίκτωρος Ἑμμανουήλ, ὁ Κάρολος Ἀλβέρτος ἔδωκε τὸ σύνταγμα εἰς τὸ μικρὸν Πεδεμόντιον· ἡ μεγαλειτέρα δόξα τῆς Σαβαυδῆς δυναστείας εἶναι ὅτι ἐκτοτε ἐσεβάσθη ἀκέραιον τὸ σύνταγμα τοῦτο· εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀκραιότης αὕτη ἔχει οὐχὶ ὀλίγας ἐλλείψεις· ἐλλείψεις

Λαβὼν τὴν κλεῖδα καὶ ἀνοίξας τὸν πρῶτον σύρτην παρτήρησε τὸ ἡμερολόγιον.

— Ἰδὲ, ἰδὲ, εἶπε μειδιῶν.

Τουτ' ὅπερ ἐσήμεριν· ἡ σύζυγός μου ὁμοίως ἔχει· τὸ ἡμερολόγιόν της.

Πάντοτε μειδιῶν ἤνοιξε τὴν συλλογὴν τῶν μυστικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ μόνι· ἀνέγνω γραμμὰς τινὰς καὶ ἐφρικίασεν γινόμενος κάτωχρος.

— "Ω! ὦ! εἶπε.

Ἀσθμαίνων, φρίττων, ψυχρῷ ἰδρωτὶ περιρρεόμενος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ, κατατρώγων τὰς σελίδας, τὰς ὁποίας ἀλληλοδιαδόχως ἔστρεψε διὰ χειρὸς τρεμύσης.

Δὲν ἔσχε τὴν γενναιότητα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ὅλον καὶ κλείσας τὸ ἡμερολόγιον ἔθεσε τὴν κλεῖδα ἐπὶ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ εὗρεν αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου κλονιζόμενος καὶ χωλαίνων.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν, ὑπεδέχθη αὐτὴν ὡς πάντοτε μετὰ τρυφερότητος καὶ μεριμνάτος. Τὴν ἐσπέραν, πρὶν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιον του, διέταξε καὶ ἔφερον αὐτῷ τὸν υἱὸν του καὶ λίαν συγκεκνημένος, ἀλλ' ἀποκρύπτων τὴν συγκίνησίν του, κατήσπασθη τὸ παιδίον ἐπανειλημμένως, ἔπειτα δὲ, κατὰ τὸ σύνθεσεν αὐτῷ, ἡσπασθη τὸ μέτωπον τῆς Κεκιλίας καὶ ἐξῆλθε λέγων:

— Αὔριον!

Ἡ μαρκησία εἶχε κατακλιθῆ ὀλίγῳ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μόνον περὶ τὸ λυκαυγὲς ἠδυνήθη τέλος νὰ κοιμηθῇ. Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα καὶ ἐκοιμᾶτο ἔτι βαθὺν καὶ βαρὺν ὕπνον.

Αἴφνης ἐξετινάχθη ἐκ τοῦ ὕπνου ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐκπυροκρατήσεως. Ἦκουσε τὸν κρότον κατεσπυρμένων βημάτων, τὰς θύρας ἀνοιγομένας, ἔπειτα ἐπιφωνήσεις, κραυγαὶ τρομεραὶ ἐπληξάν τὴν ἀκοὴν της. Ἐκπτοηθεῖσα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐνδυσθεῖσα ταχέως ὤρμησε παράφορος πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου, ὅθεν ἐξήρχοντο αἱ κραυγαί.

Οἱ ὑπνέται ἀνήγειρον τὸν κύριον τῶν αἱματόφυρτον ἐκ τοῦ ἐδάφους. Ἡ μαρκησία ἐξεβάλε βραχύνῃ κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος. Ὁ μαρκησὶς ἦτο νεκρός. Σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν του. Ἐκράτει ἀκόμη τὸ πιστόλιον διὰ τῆς συνεσταλμένης δεξιᾶς χειρὸς του.

Τὸ γεγονός ποικιλοτρόπως ἐσχολιάσθη ἐν τῇ πόλει, ἐκάστου ἐρωτῶντος. — Πῶς λοιπόν ὁ στρατηγὸς ἐφονεύθη; Αἱ γυνῆται ἦσαν διηρημέναι. Οἱ μὲν ἔλεγον. «Ἀπὸ πολλοῦ οἱ πόνοι του ἦσαν τῶντι ἀφόρητοι καὶ διὰ τὴν ἀπαλλαχθῆ αὐτῶν κτύποτόνησεν.

Ἄλλοι δὲ οἵτινες ἐγίνωσκον καλλιτέρον τὸν μαρκησίον, τὰν γενναιότητα καὶ τὴν ἀπάθειάν του, ἀπέδιδον τὸν θάνατον εἰς τυχαῖον τι περιστατικόν. Ἡ μαρκησία οὐδόλως ὑπώπτευσε καὶ οὐδεὶς ποτε ἐπληροφορήθη τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Κεκυλία ἐκλαυσε τὸν σύζυγόν της, ὅστις, πάντοτε

ἐλευθεριῶν· πρὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Συντάγματος τὸ ἡμέτερον εἶναι. . . ριζοσπαστικόν.

Α. Γ. Η.

Ο ΕΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΜΑΣ

Ἰδοὺ ὅσα καταμαρτυροῦσι τὸν κ. Μητσάκη, ὅστις καί· περ ἐκ τῶν καλλίστων συμπολιτῶν, καὶ ἐκδουλεύσει πολλὰς εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ ἐλληνικὴν ἰδέαν προσεγγικῶν, οὐχ ἥσσαν ἀπέτυχεν ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἴδιος συναισθανόμενος ὅτι ἀδικεῖ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν του θέλει σπεύσει νὰ ζητήσῃ μετὰθεσιν ἀλλαχού, καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προσφιλῇ του Ἀβυσσινίαν, ἀπόστολος γιγνόμενος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκεῖ ὅπου σῶζονται ἔτι δροσераὶ αἱ ἐλληνικαὶ παραδόσεις.

Α' Μετὰ τοῦ ἀρχιερέως διατελεῖ εἰς ψυχροτάτας σχέσεις, ὡς καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς κεντρικῆς ἐφορίας.

Β' Ἀδαῆς ὢν ὅλως τῶν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ συμβαινόντων, οὐδενίαν ἰδέαν δύναται νὰ σχηματίσῃ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς του, ἀπ' ἐναντίας σύμβουλον ἔχων ἓνα ἄπατριον Κρήτην, φαίνεται προσπαθῶν νὰ ἐκριζώσῃ ὅ,τι μετὰ τοσούτου κόπου κοινοῦ, Γεννάδης καὶ διδάσκαλοι ἐφύτευσαν.

Γ' Ἐψύχρανε πάντας σχεδὸν τοὺς πολίτας καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ Προξενείου, ὅπερ ἐπὶ Γεννάδου ἦν τὸ ἐντετακτικόν πάντων τῶν ἐργαζομένων ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ἐλληνοπαίδων.

Δ' Ἐκ πάθους ἀλόγου πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην καὶ τὴν ἀξιόλογον διευθύντριαν τοῦ Παρθενιαγωγείου κ. Ἀσπασίαν Γρηγοράκη οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἔθεσε τὸν πόδα εἰς παρὰ

δοσιν τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Παρθενιαγωγείου ἢ τῆς Ἀστυκῆς Σχολῆς.

Ε' Γίνεται πρόξενος σκανδάλου ἀπασχολῶν ἐν ὧραις παραδόσεως τὰς διδασκαλίσσας τῶν προαστείων, ἀναγκάζων αὐτάς νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης κτλ. κτλ.

ΣΤ' Δὲν ἐκέρδισεν οὔτε τὸν σεβασμὸν τοῦ κονακιοῦ, οὔτε τὸν σεβασμὸν τῶν συναδέλφων του. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν φορῶν ἄνωθεν τῆς στολῆς καὶ τοῦ παρασήμου του ἐν χράμῃ, δῶρον, λέγει, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀβυσσινίας!! Ὡς τὸ ἀν' αἴριον τύχῃ καὶ τοῦ δώση κανένας δῶρον ὠρολόγιόν τι, θὰ τὸ κρεμάσῃ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στηθους του μαζὺ μὲ τὸ παράσημον.

Μετὰ ταῦτα πάντα ὁ ἐπιστέλλων ἡμῖν δικαίως παρατηρεῖ:

«Ἀφοῦ δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς τὴν ὑλικὴν τῆς Ἑλλάδος ὑποστήριξιν, ἔπρεπε, νομίζω, νὰ μὴ μᾶς στέλλουν Μητσάκηδες, ἀλλὰ διπλωμάτας, ὅπως τοιοῦτον φοβερόν διπλωμάτην ἔχει ἐδῶ ἡ Ρωσία, τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης γνωστὸν ἴσως καὶ εἰς ὑμᾶς κ. Ἰλαριονόφ.»

Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ τάδε:

«Ὁ σύμβουλος τοῦ Μητσάκη ἱατρός Α. Κρήτης, ὁ καὶ πρόξενος ἁμισθος τῆς Περσίας, ἀπῆλθεν οἰκογενειακῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα παρακολουθήσῃ τῷ Βάσσᾳ ὡς ἱατρός τῆς πασχούσης συζύγου του. Ὁ κ. Μητσάκης διορθώσας τὰς ἐλληνικὰς ὑποθέσεις ἀναλαμβάνει καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου καὶ προξενείου τῆς Περσίας».

Ο ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι».

«Ὁχι μόνον ἐσφαλμένως ἀλλὰ καὶ μεροληπτικῶς ὅπερ

ἀγαθὸς καὶ συμπαθὴς, ὑπῆρξε φίλος, πατὴρ καὶ σύζυγός ἴσως μάλιστα εἰλικρινῶς τὸν ἐλυπήθη.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐγένετο κύριος οὐχὶ εὐκαταφρονήτου περιουσίας, ἀποφερούσης πρόσδοτον τριάκοντα περίπου φράγκων.

Τὸ πάθος τοῦ βαρόνου διὰ τὴν μαρκεσιάν δὲν κατηνύθη. Ὅτε ἐπκέφθη ὅτι ἡ στιγμή ἐπέστη νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Κεκιλίαν, ἐλθὼν παρ' αὐτῇ εἶπε:

— Εἰσθε ἐλευθερά καὶ σὰς ἀγκυῶ πάντοτε· εἰσθε σχεδὸν πτωχὴ καὶ ἐγὼ εἰμαι πλούσιος· σὰς προσφέρω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Ἡ μαρκεσία δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅ,τι προσέφερεν αὐτῇ ὁ ἀνὴρ, εἰς ὃν ἡ καρδιά της ἀνῆκε. Μετὰ πεντεκαίδεκα μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκεσιῶ Σαμαράνδ, ἡ Κεκιλία ἐνυμφεύετο τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ.

Ἀνεχώρησαν ἐκ Τουλούζης, ἔνθα ὁ γάμος τῆς ὥραιας χήρας ὤν ἐπεδοκιμάσθη ὑφ' ὅλων, καὶ μετέβησαν, ἵνα ἐγκαταστῶσιν ἐν Παρισίοις.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦν τότε τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἔτους.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Κεκιλία ἐποίησεν ἀνγκάλυψιν πλήζασα δεινῶς τὴν καρδίαν της. Ἦτο πρῶτον τραῦμα. Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ δὲν ἠγάπα τὸν υἱόν της, ἐφαίνετο μάλιστα ἀποστρεφόμενος αὐτόν.

— Ὁ σύζυγός μου λοιπὸν εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετ' ὀδύνης ἡ Κεκιλία.

Μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο τὸ δεύτερον μήτηρ, ὁ δὲ βαρόνος κατεγοητεύθη ἐπὶ τῇ προσκίσει ἑνὸς υἱοῦ. Ὁ Παῦλος παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν του, διότι ἀπέκτησε μικρὸν ἀδελφὸν καὶ ἀμέσως ἠγάπησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας του, ἕνεκα τοῦ ὅποιου ἔπρεπε νὰ καταστῇ ἄξιος τῆς ἀγάπης τοῦ βαρόνου. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ἡ ἀλλόκοτος ἀποστροφή, ἥς ὁ μικρὸς ἦν τὸ ἀντικείμενον, πύξανε ἔτι μᾶλλον, ὁ δὲ βαρόνος τελευταῖον ἀπῆτησεν, ἵνα ὁ νέος μαρκεσιῶς ἀπομακρυνθῇ τοῦ οἴκου.

Ἡ Κεκιλία ἐκλαυσε καὶ ἐνεκαρτέρησε κατανοοῦσα ὅτι τὸ ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ υἱοῦ της ἦτο θυσία, ἣν ὤφειλε νὰ κάμῃ, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῶν προφηλακισμῶν· ὁ Παῦλος ἐστάλη εἰς οἰκοτροφεῖον.

Ἐν τούτοις ὁ βαρόνος δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῇ τοιοῦτος, οἷος ἦτο. Ὁ πολὺς ἔρως αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον· ἡ ψυχρότης του, ἡ ἀπέχθειά του, οἱ τραχεῖς λόγοι του, κατέδειξαν τῇ βαρόνῃ ὅτι δὲν ἠγαπᾶτο πλέον. Προσβληθείσης τῆς ἀξιοπρεπειᾶς της, δὲν ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀποπειραθῇ νὰ ἐπαναγάγῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰ καθήκοντά του, ἔσχε μάλιστα καὶ τὴν ὑπερηράνειν τοῦ νὰ μὴ παραπονεθῇ.

Ὁ κ. Δεσιμαῖζ εἶχεν ἀνεύρει ἐν Παρισίοις ἀρχαίαις γνωριμίας. Συνήντα τις αὐτὸν εἰς πάντα τὰ διασκεδαστικὰ μέρη. Ἦν ὁ τακτικὸς φοιτητὴς τῶν αἰθουσῶν τούτων, ὅπου καταφεύγουσι πάντες οἱ ἀπερριμμένοι, οἱ ἐκπεπτωκότες οἰκονομολόγοι τοῦ χρηματιστηρίου, οἱ τρέχοντες κατόπιν τῶν

είναι κακότητες, ἐπληφόρησαν τὴν «Παλιγγενεσίαν» ὅτι ἐν τῷ Ναυστάθμῳ ἀπὸ τίνος ἐνεργοῦνται δραστηρίως αἱ ἐπισκευαὶ τῶν πλοίων· ὡς διαβεβαίω ὅτι εἰς οἶκον θέσιν περιήλθεν ὁ Ναυστάθμος ἕνεκα τῆς ἀτομικῆς πρὸς αὐτὸν κακοβουλίας τοῦ κ. Ρούφου, οὐχὶ δραστηρίως ἀλλ' οὔτε νωθρῶς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τι. Οὐδεμία ἐπισκευὴ γίνεται ἐκτὸς τῆς «Σύρου» ἥτις πρὸ μηνὸς εἶναι ἐτοίμη· ἡ δὲ ἀναγραφομένη δραστηριότης θὰ χαρῶμεν πολὺ ἂν στραφῇ καὶ ἐπιτηρῇ τὰ ἔργα ἅτινα καὶ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τοῦ Ναυστάθμου γίνονται ὅπως πρὸ ὀλίγου ἐπιτηροῦντο τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο τὸ μῆλον τῆς ἐριδος. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καταδειχθήσεται διατί μέχρι τοῦδε ἐγίνοντο καλὰ, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ γίνωσι ὅπως πολλοὶ γνωρίζουσι.

Σ. Ρ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ἰδοὺ πάλιν τί ἔβαλε σ' τὸ χέρι ὁ φοβερὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνταποκριτὴς μας, ἐγχειρισθὲν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἀποζημιώσεων Ἐπιτροπὴν. Εἶναι ἀπὸ τὰ μοναδικά. Τὸ καταχωρίζομεν ὅπως ἔχει.

LIST DE MEUBLES PERDUES DU SI UR

THÉODORE . . . DE ZAGAZIG.

1) Table rond avec marm	fr.	60
2) » de noi	»	80
3) » Trapezerie	»	50
4) Canape lastique	»	75
5) Poltron (li de repos)	»	40

κομψευομένων γυναικῶν, οἱ βαλκαντιοτόμοι, οἱ ἀπαταιῶνες, οἱ τυχοδιώκται, οἱ οὐτιδανοὶ πάσης κατηγορίας καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν.

Προκειμένου περὶ τῆς περιουσίας του, ἔδαπάνᾳ μέγιστα ποσά, ἐπειδὴ δὲ ἡ πρόσδοξός του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ, τὸ γενόμενον πρῶτον ρῆγμα εἰς τὸ κεφάλαιον ἔβαινε πάντοτε εὐρυνόμενον.

Ἡ Κεκιλία ἔβλεπε μετὰ τρόμου τὸ βάραθρον, ὅπερ ὁ σύζυγός της ἔσκαπτεν ὑπὸ τοὺς πόδας της. Ἡ δυστυχὴς ἐξηκολούθει ὀδυρομένη, ἀναλογιζομένη τὸ μέλλον τὸ τόσον ἀβέβαιον τῶν τέκνων της. Ἰδίως ἀνησυχεῖ καὶ ἔδασανίζετο διὰ τὸν Παῦλον.

Ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐξήρχετο τοῦ οἰκοτροφείου. Ποία λοιπὸν θὰ ἦτο ἡ τύχη τοῦ υἱοῦ της; Πόσοι φόβοι, πόσαι ἀγωνίαι κατεῖχον τὴν καρδίαν της ὡσάκις ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην! Ἀνελογίζετο τὰς δυσχερείας, τὰ προσκόμματα τὰ ὅποια ὁ νεαρὸς μαρκήσιος Σαμαράνδ ἔμελλε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν βίον καὶ ἔβλεπε μετὰ βαρυθυμίας τὰς ἀβεβαιότητας τοῦ μέλλοντός του.

— Ἐπ' ὅσον θὰ ζῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ τρυφερότης μου θὰ προστατεύῃ αὐτόν! Ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνω, Θεέ μου! τί θὰ γίνῃ;

6) 6 chesses fins	»	55
7) 6 chesses ordinaires	»	15
8) 1 Miroir	»	40
9) 1 Lampe uspendu	»	35
10) 3 sandeliers	»	100
11) Lit avec son meubles	»	250
12) 3 lavomins avec son meubles	»	75
13) 1 baoule q'il avait	»	60
14) 6 charpetes (sindonia)	»	60
15) 6 traversen	»	18
16) 2 servisses d'un tabl.	»	50
17) 3 costumes vestotes	»	200
18) 2 coufies	»	30
19) 12 faciollettes	»	30
20) 6 morseaux essuis main	»	12
21) 6 cauvertures de line	»	100
22) 6 » de cotone	»	50
23) 5 Ridox (voiles)	»	35
24) Bain avec ces meubles	»	120
25) Piaices des livres jubiciaires	»	300
26) Divers pers de dousine	»	250

Total 2526

Sertificat.

Le sousigné sertifie que le Sr. Théodore—quant il retourné de la Grèce apres l'evenement connait de Septembre 1882 il est abitué chey moi à mon maison.

En foi de quoi nous donous le present qu' il servi en besoin.

Outre nous sermous sous serment qu'il avait bien mobile et valable plus de 3000 fr. eu tempe d'insurrections.

Sur notre honneur qu'il servit en besoin.

ΚΓ'

ΕΙΣ ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ἡ Κεκιλία ἔκλαιε. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην διετέλει εἴπερ ποτὲ ὑπὸ τὸ κράτος Οὐλιβερῶν σκέψεων. Τὴν πρῶτην ἀναλαβούσα θάρρος ὠμίλησε περὶ τοῦ Παύλου τῷ κ. Δεσιμαίζ καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί ὤφειλε νὰ κάμῃ τὸν πρωτότοκόν του υἱόν, ἐπειδὴ καὶ ἡ στιγμή ἐπέστη ἵνα ἀποσύρῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καταστήματος, ἐν ᾧ δὲν ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ τελειοτέρας σπουδὰς.

— Τοῦτο δὲν με ἀποβλέπει διόλου, ἀπήντησε κτηνωδῶς ὁ βαρόνος· ἐὰν εἰργάσθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπτὰ ἐτῶν, καθ' ὃ εὐρίσκεται ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ, θὰ ἔμαθεν ἄρκετά· βάλλετέ τον νὰ μάθῃ τέχνην τινα.

Ὁ δὲ κ. βαρόνος ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν συζυγόν του.

Ἡ Κεκιλία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτῆς συντριβομένην. Νὰ βάλῃ τὸν υἱόν της, τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ, εἰς τέχνην! Ποία χλεύη! Νὰ βλέπῃ τις τὸν ἔγγονον τῶν ἀρχαίων Σαμαράνδ, σκυτοτόμον ἢ ὑπάλληλον ἐμπορικοῦ μετὰ τὸν πᾶχυν εἰς τὴν χεῖρα.

Ἡ Κεκιλία ἔκλαιεν.

— Ἰππρέτης τις ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐν ᾧ εὐρίσκετο.

— Ἕνας κύριος, Ἕνας ξένος, ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ τὴν κυρίαν βαρόνην, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐξηφανίσθη σήμερον τὴν πρωτὴν ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Δ' τμήματος καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γ. Σπηλιοπούλου ἡμισυ βαρέλιον σαρδελῶν βεβλαμμένων τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου παντοπώλου, Σπύρου Δραβίλα.

— Ὁ ὑπαστυνύμος τοῦ Δ' τμήματος κατέσχε σήμερον τὴν πρωτὴν 48 ἄρτους, ἑλλιπεῖς τοῦ ἄρτοποιοῦ Γ. Κωνσταντίνου.

— Ἐπιθεωρηθέντων σήμερον ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ΣΤ' τμήματος καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Κ. Νικοκλέους τὰ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἐδωδῖμα, ἐξηφανίσθησαν ὡς σεσηπτότα καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν υγείαν 40 ὀκάδες ταραμᾶ τῶν παντοπωλῶν Γεωρ. καὶ Σπυρ. Κανελλοπούλου, 40 ὀκάδες χαβιαρίου, καὶ τινες σαρδέλαις τοῦ παντοπώλου Δ. Δεληκούρα, 24 ὀκάδες βακαλάου, καὶ 1) 4 βαρελίου σαρδελῶν τοῦ παντοπώλου Στ. Καλοφώνου, 8 ὀκάδες ὀπῶραι τοῦ ὀπωροπώλου Ἀθ. Βούλγαρη καὶ 80 λεμόνια καὶ τινες ὀπῶραι τοῦ ὀπωροπώλου Εὐθυμ. Παππαζήση.

— Ἐπίσης ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Στ' τμήματος, καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γιαννοπούλου ἐν Κολωνακίῳ ἐν βαρέλιον κολιαρουδίων βεβλαμμένων τοῦ παντοπώλου Κ. Στασινοπούλου, 1) 4 βαρελίου σαρδελῶν ὁμοίων τοῦ παντοπώλου Δ. Βονίτη, τρεῖς ὀκάδες ἐλαιῶν ὁμοίων τοῦ παντοπώλου Μ. Παππαδογιαννάκη, δέκα ὀκάδες γεωμήλων ὁμοίων τοῦ Π. Κορδατζῆ, καὶ ἡμισυ βαρέλιον σαρδελῶν τοῦ παντοπώλου Μ. Παναγιωτοπούλου.

— Χθὲς ὥρα 4 μ. μ. ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ ὁ ἀμαξηλάτης Ἑμμανουὴλ Νικολάου παρέσυρε καὶ ἀνέτρεψε διὰ τῆς ἀμάξης του τὸν 12ετῆ Δ. Φλαμπούρη τραυματισθέντα ἐκ τούτου ἐλαφρῶς κατὰ τὸν πόδα. Ὁ ἀμαξηλάτης συνελήφθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ φρουροῦ ἀστυν. κλητῆρος Γ. Βασιλείου.

— Οὐδείς προσεβλήθη χθὲς ὑπὸ εὐλογίας ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Πειραιεῖ.

— Ποίος εἶνε ὁ κύριος οὗτος;

— Δὲν εἶπε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' εἶνε ἓνας μεσόκοπος καὶ πολὺ καλοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Καλὰ, πέτε του νὰ ὀρίσῃ, εἶπεν ἡ Κεκιλία, ἀπομάττουσα ταχέως τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνὴρ καλοσενδεδυμένος, διακεκριμένος, παρρησιαστικὸς, συμπαθὴς, ἄγων, ὡς ἐφαίνετο, τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς βαρόνης, ἣν ἐχαίρετῃ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ,

Ἡ κ. Δεσιμαῖζ τῷ ἐδειξεν κάθισμα, ἀλλὰ πρὶν ἢ καθίσαι οὗτος εἶπε.

— Κυρία βαρόνη δὲν με γνωρίζετε, ἐπειδὴ με βλέπετε πρώτην φορὰν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρω ἴσως τὸ ἐνθυμείσθε ἀκόμα. Ὀνομάζομαι Φίλιππος Δεβιλλιέρ.

— Ἡ μήτηρ τοῦ κ. μαρκησίου Σαμαράνδ, τοῦ πρώτου μου συζύγου, ἀπῆντησεν ἡ Κεκιλία μετὰ συγκινήσεως, ἦτο δεσποσύνη Δεβιλλιέρ.

— Μάλιστα, κυρία βαρόνη, ἡ Βέρθα Δεβιλλιέρ, μικρὴν Σαμαράνδ, εἶχεν ἀδελφὸν τοῦ ὁποίου, εἶμαι υἱός.

— Τότε, κύριε, εἰσθε. . .

— Εἶμαι, κυρία βαρόνη, ἐὰν ἀγαπᾶτε, ἐξάδελφός σας.

— ὦ! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία πλησιάζουσα τὸν Φίλιππον Δεβιλλιέρ καὶ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ κ. Δεβιλλιέρ κύψας ἡσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς βαρόνης.

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα 8 μ. μ. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάραθον, Κυπαρισσίαν, Κατάκολον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Κόρινθον.

Τρίτη 9 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ἐνθα συναντᾶται μετὰ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα. Διὰ Σύρον.

Τρίτη 9 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Στυλῖδα καὶ Βόλον.

Πέμπτη 9 μ. μ. » Σύρον

Σάββατον 9 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθεῖαν (ἐνθα συναντᾶται μετὰ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκολον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.

Σάββατον 9 π. μ. Διὰ Χαλκίδα, Στυλῖδα καὶ Βόλον.

Ὁ κ. Ἀμπελικόπουλος ἀναδέχεται νὰ προγυμνάσῃ τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ ἐ' Ζάννειον διαγωνίσμα.

— Ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Κεκιλία, δὲν εὐαρεστεῖσθε νὰ καθίσαιτε;

— Μάλιστα, μάλιστα, κηθόσον μέλλομεν διὰ μακρῶν νὰ συνδιαλεχθῶμεν, διότι ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἶπω. Ἐκάθησαν.

— Ἡ οἰκογένεια Δεβιλλιέρ, ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος, εἶνε ἐκ μικροῦ οἴκου, ὑποδεστέρα τῆς τῶν Σαμαράνδ, ἥτις παρήγαγε περιφανεῖς ἄνδρας. Ἐν τούτοις τοῦτο δὲν ἐμπόδισε μαρκησίον τινα Σαμαράνδ νὰ νυμφευσῇ τὴν Βέρθαν Δεβιλλιέρ, ἥτις δὲν ἦτο ἐκ μεγάλου οἴκου καὶ δὲν εἶχε περὶ πλεόν οὐδεμίαν ποιοῦσίαν.

— Ὁ υἱὸς τῆς Βέρθας Δεβιλλιέρ ἐνυμφευσθῇ ἐμὲ αὐτὴν.

— Ἡζεύρω, ἡζεύρω. . . Οἱ μαρκησίου Σαμαράνδ ἐπραττον πολλάκις οὕτω. Ὁ πάππος μου ἦτο κατεστραμμένος καὶ ἀγνοῶ πῶς ὁ πατήρ μου, ὁ ἀδελφὸς τῆς Βέρθας, ἦναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς ἀναζήτησιν τύχης ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὅπου ἐνυμφευσθῇ καὶ ὅπου ἐγεννήθην. Δὲν θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πατρός μου. Δις ἐσχημάτισε περιουσίαν καὶ δις ἀπώλεσεν ὅ, τι εἶχε κερδίσει, ἀπέθανε δὲ πτωχός. Ἡμῖν τότε εἰκοσαέτης, ἐν Μαλαιζίᾳ τῆς νήσου Ἰάβας, γραφεὺς σπουδαῖα ἐμπορικοῦ οἴκου, οὗ ἡ ἑδρὰ ἦτο καὶ εἶνε ἀκόμη ἐν Ἀμστελδάμῳ. Ὁ πατήρ μου ἦτο ἔμπορος, ἡ τύχη μου ἦτο νὰ γίνω ἔμπορος καὶ ἐγώ, ὡς ὁ πατήρ μου, καὶ δὲν εἶμαι δυσχερῆστῃμένος διὰ τοῦτο.

(Ἀκολουθεῖ).